

**Бранимо ли христовосни србски језик
на коме се Срби моле
од самих почетака хришћанства,
ми се одужујемо прецима.**

**Србија и србске земље
морају да преузму у обавезу
нови систем историје Словена
како бисмо се коначно одрекли
диктата из Беча и Берлина.**

ВАСКРС

СРБСКЕ

ИСТИНЕ

**У Београду је Србину била потребна
храброст да се изјасни Србином,
као што је у Загребу била потребна
храброст да се не изјасниш Хрватом!**

**Дошло је коначно вријеме
да се Срби као народ расамаре
и тресну о земљу душманске окове
који нам нису заробили само тијело
измучено робовањем,
већ су нам били узаптели
бесмртну душу и попили памет.**

Већ непуних стотетрдесет година србска историографија скрива се иза Голеш планине и никако да изађе на отворено поље и укрсти своја копља са супротним табором.

Питамо ли се коме данас воду носе? – добићемо одговор: оним истим или незнатно различитим који су и довели на власт оног по свему судећи самозваног Броза који је починио таква злудјела да се до 1951. године у затвору нашло три милиона и 800 хиљада душа како је писало у Ранковићевом извјештају. Пред тиме су жмирили србски историчари одбијајући да се боре за свијетли образ пред науком.

2.

Данашњи гувернери западне науке и даље одбијају да признају како староставна Европа живи на рушевинама србске цивилизације чак и онда када је у центру Дрездена недавно откопано праисторијско словенско насеље, што за собом повлачи питање:

– Кад ћемо коначно у нашим уџбеницима историје да се суочимо са античком Србијом као колијевком свих Срба?

Њемачки академици одрекли су се своје нетачне германско-нордијске школе и чак су написали књигу о томе у којој су навели какво је право стање ствари у историји као науци, још осамдесетих година прошлог вијека, а академици САНУ и остале научне институције за кодирање србске свијести које су савладале технике програмирања и сервирања научних дезинформација те огромно знање о моћи кроћења путем „знања“ и стварање покорног човјечанства – још и сада то одбијају да учине!

3.

Да би се точак историје покренуо у нашем правцу морамо сви бити прожети свијешћу да је истина о србском језику и србској историји виша од свих истина и да се она не смије оставити у депоу тајних докумената већ је ваља одлучно разобличити. Бранимо ли христовосни србски језик на коме се Срби моле од самих почетака хришћанства, ми се одужујемо прецима. Дужност је наша да не останемо ниједи када га черече, преименују и затиру. Исти је случај и са германском историјском школом. Та школа је фалсификовала историју Срба и Словена, док званична историја и србске академије о томе ћуте ли ћуте, само зато што су наши историчари лоши ђаци који не воле да читају ново градиво па зато не могу да дају ни један поуздан одговор. Наши нараштаји се обмањују нетачном и фалсификованом историјом Срба и Словена и све што евентуално могу да учине јесте да постављају безбројна питања.

Наша историја и наш језик отет нам је кроз клаузуле и параграфе. Што се административно освојило, административно се мора и вратити. Тога морамо бити свјесни и промијенити се **јер се наш непријатељ неће промијенити**. Требамо уклонити из уџбеника и из наше школе наметнуте фалсификате и тако оспорити њемачко тумачење словенске историје. Као што је некад Аустроугарска запријетила Србији санкцијама и ускраћивањем кредита, а пријетила је и оружјем – све због оспоравања њемачког тумачења србске и словенске историје у књигама *Симе Лукина Лазића* и *Милоша С. Милојевића*, тако и србске земље морају да запријете својим лошим ђацима историје да схвате како је камење одавно проговорило свједочећи егземплярно о нашој староставности коју потврђује и велики руски генетичар са Харварда, Кљосов. Србија и србске земље морају да преузму у обавезу нови систем историје Словена како бисмо се коначно одрекли диктата из Беча и Берлина.

Што се силом освоји, силом се и враћа. Тако би требало да Срби ураде и овога пута јер наши данашњи школски и универзитетски уџбеници садрже одреднице из измишљене историје Словена. Она се оспорава на научним скуповима, али се та сазнања избјегавају да објелодањују у средствима информисања, посебно када је у питању дохришћанска словенска култура и етногенеза и култура старих Словена.

Стање је исто када су у питању лингвистичка истраживања о којима је студиозно и аргументовано писао водећи руски лингвиста Олег Николајевич Трубачов. Управо овај еминентни научник наводи да су Балкан и Подунавље прапостојбина свих данашњих Словена. Супротно званичној историографији Трубачов тврди да су с Балкана и из Подунавља, не знамо у којем давном времену, насељени крајеви западне, источне и сјеверне Европе и да је србски језик основа свих словенских језика.

4.

Ватиканско-масонско-бечко-берлинска и она друга, ватиканско-комунистичка интернационала са њеном титоистичко-ушташoidном лажном етикетом антифашизма узаптила је Србима право на аутохтону историју што је било ништа друго до обредно жртвовање србске историје. Тако је под присилним заборавом и србска побједа на страни добра у Првом и Другом свјетском рату, док се у исто вријеме Срби оптужују за изазивање Првог свјетског рата што је равно здруженом злочиначком подухвату убијања историјске истине који је осмишљен и реализован у посљедњих сто четрдесет година.

Ревизија историје Срба траје до данас када је србство у Србији испарцелисано на 450 странака и партија, а од Срба у посљедњем антисрбском рату отета Книнска крајина, обе Славоније, дио Срема, отето Косово и Метохија, пријете да отму Рашку област и узму Војводину. Приде томе, отета нам је трихиљадугодишња прошлост, отет и четири пута прекрштен србски језик, србска култура и традиција, да би нам данашњи екуменисти и евроунијати кидисали да отму и светосавље као православље србског стила и искуства.

Не само да нас тјерају да се одрекнемо своје и овако покрадене прошлости, већ траже да заборавимо тим прије гусле и наше памтиље, јуначке пјесме и окренемо се будућности без Бога и без Светог Саве! И данас се преко авети титоизма наставља издаја србске историје и са њом нераскидиво повезаног србског језика, културе и традиције.

И данас издаја доноси популарност и међународну подршку. У име тога избрисане су из нашег памћења многе истине прошлих вијекова па и истине о Косовском боју, које нису биле по жељи модерних западних „мудраца“ који су иза кулиса дириговали историјом преусмјеравајући њене токове на своје воденице и претварајући Србе у „гнојиво“, тј. ђубре европске историје.

5.

Генерације србских историчара и лингвиста, булумента полуинтелигената потпуно одучена од размишљања, чији је осјећај према србству замрљан подмитљивошћу и југословенским убјеђењима до те мјере да су не тако давно, у доба те епохалне лажи зване комунизам, и Дечане били претворили у политичку школу Ј. Броза Тита, ти и такви били су само агентура, лакеји и гувернанте којима су у вријеме хрватске супремације у Југославији језуитски мудраци из своје расистичке мржње према србству као „нижој раси“ и према православљу и светосављу, исушивали мозак и дириговали издају националне историје. Успјели су то да учине тако што су сакрили аутентична дјела античких писаца и умјесто њих оставили им покоју кривотворину чиме је античка Србија била сакривена од историје, а са њом и пресудан допринос Срба укупној европској и свјетској култури и цивилизацији који је стрмоглављен у

бездане у које се нико није усудио да спусти.

Генерације неуморних брбљиваца у тогама историјске науке, научних шпекуланата који су пузали пред швапском извиканом науком, безобзирних памфлетиста који су окренувши наглавачке историјску истину сурово злоупотребили историјску науку, сви они пристали су својевољно и чак...

...са усхићењем и острашћеношћу јеретика да буду титоистички лажни историчари и славопојци комунистичког барона у бијелим рукавицама, који је имао 77 шифрованих псеудонима, те балканске сфинге и лажног машинбравара – клавијатуристе који је знао Моцарта, на концу, вође народа који више вјерује туђину него своме брату.

Због тих и таквих лажних антифашиста који су под кринком братства и јединства отимали од Срба све чега су се могли дочепати и претакали га у хрватство, бошњаштво, црногорство, шиптарство, југословенство, форсирајући оне које ни у Загребу нису вољели колико у Београду, србство је данас у ситуацији да призна како евидено има проблема са истином!

Пљачка србског историјског права на србски језик и историју настављена је да се проводи кроз читав XX вијек у двије Југославије уз прећутну сагласност или отворену помоћ србских синова, посебно у вријеме богомрског Јосипа Броза, оног из 25. регименте 42. хонведске дивизије која је у првом свјетском рату починила највећа злодјела над Србима у Мачви и Подрињу; тог самозваног Тита који је свој први говор у ослобођеном Београду отпочео на кварном србском језику ријечима: **Србија нема чему да се нада. За њу неће бити милости!**

ЧЕКАНО, ДОЧЕКАНО!

1.

Када је већ изгледало да је лаж однијела побједу над нашим памћењем, у држави гдје је интелигенција била дресирана да ћути појавио се Милан Будимир усред оне Југославије у којој је било лакше бити без националности него бити Србин; штавише, у Београду је Србину била потребна храброст да се изјасни Србином, као што је у Загребу била потребна храброст да се не изјасниш Хрватом!

Велико знање у човјеку не сазријева лако,

али кад се то коначно десило, као код академика Будимира, самосвјесног и поносног на своје национално поријекло, оно за посљедицу има у правом смислу ускрснуће србске истине, ослобођене од двоструких аршина науке, од фатаморгане бечко-берлинских лажних пророка и маказара који су прекрајали истине вијекова и мијењали свједочанства истине трајно забиљежена, између осталог, у србској топономастици – за чисту лаж! Показало се на нашу срећу да је такав напор ипак узалудан па су тако и најновија генетска истраживања непорециво посвједочила србску староставност у подунавској прапостојбини. Дошло је коначно вријеме да се Срби као народ расамаре и тресну о земљу душманске окове који нам нису заробили само тијело измучено робовањем, већ су нам били узаптели бесмртну душу и попили памет.

Један међу ријеткима који се одлучно побунио у име несебичне тројичне љубави и камијевски подвукао црту на комунистичко робовање историјској лажи којом нам је перфидно покрадено само срце нашега националног бића био је управо мудри Милан Будимир коме се родни Мркоњић, Крајина и Република Српска тек морају да достојно одуже што се још седамдесетих година прошлога вијека храбро одазвао се на пробуђени глас савјести објавивши ванредну студију о Филипу Вишњићу, чврсто увјерен да не смије сићи са пута истине већ да ваља кренути у рашчишћавање бројних српских заблуда.

2.

Срби се данас налазе на истинској раскрсници. Досад је за њих владало правило: Роб који не зна да је роб, најбољи је роб! Откад су сазнали да су робље свезано за њих важи старо колонизаторско принцип: **Роб који сазна да је роб треба га убити!**

Да не бисмо, како рече рускојезички Јеврејин Осип Менделштајм, 'умрли са уснама искривљеним од неистине', прст судбине послао нам је неколицину истинских источника србске историје да нас врате на пут истине са којег смо вијек и по вјероломно одступили. Дјелом великана србске филологије, академика Милана Будимира, чију славу су настојали да помуте сербокroatистички паметари, због којег је био спреман да крене ако треба и на Голготу – и кренуо је – док су га са свих страна критиковали и подсмјивали му се, прозивајући га да је луд, псеудонаучник, националиста; његовим дјелом упаљена је свијећа коју нико више не може угасити. Путем њега упутио је аутентични позив Србима да се покајани врате својој

украденој историјској и филолошкој истини те да никада више не дозволе да им се деси овакав духовни пад како би престао вапај Светог Јустина Ћелијског: **Какав тмина! Каква помрчина! Где су Срби?**

Јесу ли то Срби, данас најоклеветанији народ на планети, проглашен за `нацисте модерног доба`, подривени изнутра нашом издајничком петом колоном инсталисаном у домену науке и културе, која тражи да погнуте главе прихватимо биљег кривца за Први свјетски рат, за Други па и за овај назирјући, трећи? Или су то они јустиновски Срби који не могу више да скрштених руку чекају рјешење наше коначне судбине, а у које свакако ваља прибројати као једног од родоначелника србистике из старијег времена, славног ученог Србина и мецену Саву Текелију који је поуздано тврдио да су дачки Словени Срби који су живјели у Молдавији, доказујући њихову србску етногенезу. Такође, истинито је тврдио да је хрватски илирски покрет у Аустроугарској антисрбски да би против Текелије устао прецијењени Јован Скерлић, загрижени предводник југословенства са србске стране, омаловаживши све што је Текелија написао дајући му негативну оцјену која је као пресуда важила до данас – али од данас не важи.

3.

Давно осакаћена наша филолошка наука и србски језик, некоћ дипломатски језик старог свијета, заслужују да их међу првим деколонизује управо академик Милан Будимир о коме не можемо да мислимо без осјећања кривице што смо зарад лажне слоге са Хрватима и лажне науке сербокroatистике која је била ништа друго до хула на Истину, што је неопростив гријех, жртвовали своје највеће људе. Одривали смо се властите истине, што је горе од сваког гријеха, јер је то исмијавање Бога Духа – исмијавати оне који је износе, без стида и кајања.

„Знајте да свијет не распиње на крст онога ко мири истину са неистином и свјетлост са тамом, и добро са злом. Христ је распет на крсту јер није уједначавао, није мијешао, није са истином политизирао.“ – записаће

Св. Владика Николај
у својим Мисионарским писмима.

Шта ради савремена наука па и обновљена србистика већ управо уједначава истину са полуистинама и неистинама?

4.

Мисионарски допринос историјској науци србских аутохтониста залог је свенационалног духовног препорода који треба да прати и духовна побједа над давним берлинско-ватиканским диктатима па да коначно кажемо: Било па прошло, као и свако робовање!

Међутим, и даље морамо остати будни када се ради о обновљеној србистици која одбија да именује староставност србског језика и његовог писма будући да то није никаква србистика већ српистика и мондијалистика, која српом сијече миленијумско постојање србског језика, србског писма и србске историје на овим увијек нашим просторима, због чега смо овај рад и исписали на аутохтоном вуковском и стратимировићевском србском правопису.

Остаје ипак питање јесмо ли као народ зрели да се суочимо са нашом властитом историјском истином и срушимо стари ропски беспоредак имајући у виду велику мудрост: Хоће Бог да помогне ако има коме! Његова се помоћ мора заслужити, а за тако нешто је потребан подвиг промјеноумља и спремност на личну жртву, да се никад више не бисмо препознали у стиховима славних предака који су нам у аманет оставили пјесме покајнице, попут пјесника Владимира Васића (1842-1865):

(2014)

НЕК ВИДИ ДУШМАН

**Што ћутиш, ћутиш Србине тужни?
Протрљај очи. Слава те зове.
Слава те зове на црно гробље:
На оно тужно Косово поље.**

**Та да ли живиш? Та да ли чујеш
ту црну клетву, тај уздах тешки?
Да ли још памтиш, да ли још знадеш
за онај бојак, бојак витешки?**

**Грешниче тешки, тржи се, тресни
ланцем о земљу! Нек мине мрак!
Нек душман види, нек душман чује
да Срб још живи, да је јунак!**

Миљана ВЛАЈИСАВЉЕВИЋ
(проф Универзитета у Бањој Луци)